

התלבטותו המובנת של מזוז

ידיעות אחרונות, יוני 2004

הולכות ומתרבות הידיעות על נטייתו של היועץ המשפטי מני מזוז לסגור את התיק של ראש הממשלה בפרשת "האי היווני". על פי ההדלפות במשרד המשפטים לכלי התקשורת, הוא לא השתכנע כי טיוטת כתב האישום שחיברו פרקליטת המדינה היוצאת עדנה ארבל וצוותה תעמוד בבית המשפט והתיק עלול להסתיים בזיכוי.

לקראת ההכרעה של היועץ המשפטי בעניין זה החלו מספר עיתונאים שהיו שותפים לחשיפת פרשת "האי היווני" ולקידום החקירה בה, להפסיק את "תקופת החסד" של היועץ המשפטי מזוז ולהשמיע נגדו ביקורת ארסית. היה מי שכינה אותו לגנאי, ממשיכו של קודמו אליקים רובינשטיין וגם האחרים לא הסתירו את תחושתם הקשה לנוכח הפרשה שהולכת "להתפספס" להם, רחמנא ליצלן.

החלטה להעמיד לדין ראש ממשלה מכהן היא קשה ובעייתית ולא בכדי קבע המחוקק שהיועץ המשפטי יכריע בעניין כזה אישית. העמדה לדין של ראש ממשלה עלולה להביא להפסקת כהונתו לאלתר ולסיכול רצון הבוחר. אין מדובר בהחלטה רגילה ואין להטיל על בית המשפט את האחריות בעניין זה "לראות מה יקרה". חילופי השלטון באמצעות כתבי אישום נוגדים את ערכי הדמוקרטיה ויש לנקוט דרך זו רק אם כלו כל הקיצים. רצונם של עיתונאים השוטמים את ראש הממשלה זה שנים לבוא אתו חשבון באמצעות פרשיות "פליליות" אינו סיבה מספקת לרעידת אדמה שלטונית. בעניין זה ראוי לזכור שבשיטות ממשל אחרות, למשל בארצות הברית ובאיטליה אי אפשר להעמיד את הנשיא או את ראש הממשלה לדין בזמן כהונתם. לכן, על היועץ המשפטי לוודא כי סיכויי ההרשעה בתיק כזה גבוהים מאוד בטרם יחליט על הגשת כתב אישום.

אחד הנכסים העיקריים של מדינת ישראל הוא אמון הציבור בשיטה הדמוקרטית, על אף ההכפשות המתמידות כלפי הפוליטיקאים. אם יסולק ראש ממשלה מכהן בשל הגשת כתב אישום נגדו ובית המשפט יזכה אותו לאחר זמן רב, האמון הזה יקרוס ואף יאבד. הפרקליטות כבר הלכה בדרך

חתחתים פוליטית כשהגישה כתבי אישום מופרכים כדי לחסל מעמד ציבורי של אישים כגון יעקב נאמן (בהיותו שר המשפטים) ודרור חטר ישי (בהיותו חבר הוועדה למינוי שופטים), והעיתונאים היוצאים כיום נגר מזוז עוררו אותה בכך. נאמן וחטר ישי זוכו, אך הודחו מהכהונות האמורות. מחובתו של היועץ המשפטי לבדוק בשבע עיניים שמא הפרקליטות ממשיכה בכך תוך חתירה בפועל להרס המערכת הדמוקרטית.

נשיא בית המשפט העליון אמר בעבר שהשלטון בישראל אינו מושחת יותר מהשלטון במדינות אחרות בעולם המערבי. רצוי מאוד לצאת מתוך הנחה עובדתית ולבדוק היטב את חומר הראיות לפני יצירת תקדים אשר לא היה כמותו בתולדות המדינה ואשר עלול להכניס אותנו לסחרור של שנים. התלבטותו של היועץ המשפטי ברורה ומובנת לנוכח כובד האחריות. יש לכבד את החלטתו ללא מסכת ההשמצות הרגילות והמקובלות במקומותינו בין אם יחליט להעמיד את ראש הממשלה לדין ובין אם לאו.

פרשן הבכיר אמנון אברמוביץ נעור לפתע והחל שואל שאלות קשות באשר לאפשרות כי התיק נגד השר לשעבר רמון, "נתפר". בעיתון גלובס מיום 12.9.06, כתב אברמוביץ:

"גם מי שאינו נמנה עם טיפוסים חשדניים המאמינים במזימתיות, אינו יכול לא לחוש, שרמון נפל קורבן לקונספירציה... לאחר שיסתיים המשפט, חשוב מאוד לחקור, חובה לפענח, מי, למה ומדוע ניסה להמית את רמון מיתת נשיקה".

ייתכן שהשר טעה בהבנת התנהגותה המשוחררת של בחורה צעירה ונישק אותה לשניה או שתיים בשוויצרות האופיינית לו. אולם ייתכן גם כי מדובר ב"תפירת תיק" בתפרים גסים ובולטים על פי המסורת המקובלת בעשור האחרון. מאז כניסתו לתפקידו, הביע השר רמון עמדות מקוריות, חדשניות ודעתניות תוך שהוא איננו חושש להתעמת עם ראשי מערכת המשפט – הנשיא היוצא ברק והנשיאה המיועדת הגב' בייניש. לא פעם – למגינת לבו ובניגוד לעמדותיו של הח"מ. עוד בימים הראשונים לכהונתו עלה חשש כי מישחו ינסה לתפור לו תיק, כפי שנעשה במקרים קודמים בהם היה לראשי מערכת המשפט חשש, אמיתי או מדומה, כי אישים מסוימים "מסוכנים", רחמנא ליצלן, לאג'נדה של אלה. כך בעניין פרופ' נאמן שסולק ממשדד המשפטים, ראש לשכת עורכי הדין דרור חטריישי שסולק מהוועדה למינוי שופטים ולאחר מכן מראשות לשכת עורכי הדין, בגין שלושה כתבי אישום מפוברקים (לא פחות!), ראובן ריבלין שסוכל מינויו לשר המשפטים באופן נפשע במיוחד, ואחרים. הדפוס הקבוע חוזר על עצמו וההדלפות הבלתי פוסקות מחדרי החקירות של המשטרה ומצמרת הפרקליטות, כמו גם תחושת הסיפוק בקרב מקורביה של הנשיאה המיועדת עם פתיחת החקירה, מעידים על כך. על אף שלאחר מתן החלטתו בפרשת ה"אי היוני" חשף היועמ"ש באוזני עיתונאים בשיחה סגורה את תופעת "תפירת התיקים" שהיתה מקובלת בתקופת קודמתו והתחייב לשים לה קץ, כוחו לא עמד לו.

תחתיו מכהנים אותם פרקליטים ואותם חוקרים שהיו מעורבים בפרשיות הקודמות. כתוצאה מכך, אף לא אחד מהפרקליטים והחוקרים הבכירים, ומה"צדיקים" הידועים שעמדו מאחורי התופעות הללו, שילם מחיר כלשהו. נהפוך הוא. מרביתם קודמו וזכו אף לשבחים ולקילוסים מצד התקשורת. כך ניתן למצוא גם בענין רמון דמויות מוכרות מהעבר: את החוקרים נחום לוי ומירי גולן שהיו מעורבים בחקירות חטר ישי והפרקליטה רות דוד התובעת במשפטו של יעקב נאמן. כאשר ה"דרג המקצועי" שמתחת ליועץ מגויס כולו בשם ה"המטרה המקודשת", דהיינו, לסלק מהמשרה עוד שר שאיננו הולך בתלם – התוצאה ברורה. היכן היה אברמוביץ בכל אותן שנים בהן התרחשו הפרשיות האחרות של עיוותי הדין החמורים הנ"ל? באותן שנים נהג לפאר ולרומם את "לגיונות שלטון החוק" ונמנע מלפגוע בשערה משערות ראשם, בדומה לעיתונאים רבים אחרים במעמדו. היכן האחריות הציבורית של פרשן בכיר והיכן העצמאות העיתונאית והמצפון להתריע על עיוותי דין קשים ופוליטיזציה חמורה שכזו שהתרחשו לעיני כול? האם אין זה תפקידה של העיתונות לבקר ולדרוש הסקת מסקנות ולקחים? האם טיפול שורש מבעוד מועד בתופעת "תפירת התיקים" לא היה מונע גם את הפרשה הנוכחית? כל עוד לא תתקיים חקירה של ממש בנוגע לתפירת התיקים בפרשות שהוזכרו לעיל, ואנשים שתפרו את התיקים בעשור האחרון, בין בצמרת המשטרה ובין בצמרת הפרקליטות, לא יועמדו לדין וישלמו את המחיר על הגשת כתבי אישום באופן פוליטי ציני ומושחת, לא תהיה תקומה למערכת המשפט ותופעות מסוג סילוקו הביזארי של השר רמון מתפקידו תימשכנה.

לאחר שנים ארוכות בהן אחוז ההשתתפות בבחירות הכלליות במדינת ישראל היה מן הגבוהים בעולם הדמוקרטי, בשיעורי השתתפות של 80%-85%, חלה בעשור האחרון ירידה הדרגתית העומדת להגיע על פי התחזיות ל-65% השתתפות בלבד ואולי אף פחות מזה. שיעור השתתפות גבוה בבחירות במרוצת השנים הביע את האמון אותו חש הציבור בדמוקרטיה הישראלית ואפיין חברה דינמית שהצטיינה באכפתיות ובסולידריות הדדית. הירידה הדרסטית באחוז המשתתפים בבחירות משקפת הלכי רוח מסוכנים של ניכור, אדישות, ואובדן אמון בשיטה הדמוקרטית, המערערים את הדמוקרטיה יותר מכל אידיאולוגיה כזו או אחרת. קיימות סיבות רבות לאכזבה המתמשכת מן המשטר הדמוקרטי, המאפיינת ביתר שאת את מערכת הבחירות הנוכחית. ייתכן כי הציבור עייף מהמאבקים האידיאולוגיים וגם מחלתו הטראגית של מנהיג אהוב שנהנה ממעמד ציבורי איתן שלא ידענו כמותו מאז דוד בן-גוריון, גרמה לאכזבה וליאוש. אולם ניתן לחשוב על סיבות נוספות כדי להסביר את התופעה שהחלה לפני כעשר שנים, ועומדת להגיע כנראה לשיא מסוכן בבחירות הקרובות. ראשית, האסון המגוחך של שינוי שיטת הבחירות שתפרו לנו לפני כעשור חבורת "מהנדסי המשפט", שלאחר קמפיין תקשורתי אגרסיבי הביאו עלינו שיטה אבסורדית לבחירה ישירה של ראש ממשלה שחיבלה בשיטה הפוליטית ללא תקנה. המפלגות הגדולות, שהנן אבן יסוד לכל שיטה דמוקרטית, נחלשו באופן קשה, כנראה ללא יכולת להשתקם מן המשבר שגרמה אותה שיטה, גם לאחר שבוטלה. על כך כבר נאמר כי מאה חכמים לא יצליחו לתקן מה שטיפש אחד הצליח לעולל, אפילו אם ב"מהנדס משפט" עסקינן. סיבה אפשרית נוספת הנה העיסוק המופרז, האובססיבי וחסר האחריות ב"שחיתות" במערכת הפוליטית. אין ספק כי קיימת שחיתות במערכת הפוליטית במדינת ישראל, כמו במקומות אחרים בעולם, ויש להילחם ולעוקרה מן השורש. אולם מעט פרופורציה לא תזיק. הנשיא ברק כבר אמר כי ישראל איננה מושחתת יותר מכל מדינה מערבית אחרת. אין במאבק בשחיתות כדי להסביר את ההיסטוריה

הציבורית שאחזה במערכות התביעה, החקירה ובעיקר בתקשורת בחקירות ציבוריות כגון פרשת "בר־און חברון" או פרשת "האי היווני" אשר הביאו את המערכת הפוליטית כמעט לשיתוק, ונטעו בציבור הלכי רוח של חוסר אמון מוחלט במערכת הפוליטית. במבט לאחור, דומה כי פרשיות אלה היו לכל היותר בתחום האפור או בתחום האתי, בוודאי שלא בתחום הפלילי, והן לא הצדיקו את האובססיה לה נתפסו מערכות המשפט, החקירה והתקשורת. הסקנדלים הציבוריים, ההאשמות הפליליות המופרכות, ההשמצות, העיסוק התקשורתי במשך חודשים ארוכים וניטרול המערכת השלטונית, לא היו מוצדקים משום בחינה ובוודאי שנזקן רב על תועלתן. אלא שהציבור נשבה בסופו של דבר בהלך הרוח התקשורתי, לפיו "אין עשן בלי אש", ושוכנע כי מנהיגיו מושחתים, עבריינים ונהנתנים. מובן שכאשר מסר כזה מחלחל לאורך שנים, התוצאה הנה אובדן האמון במערכת הפוליטית, כפי שמתבטא בירידה המסוכנת באכפתיות הציבורית וברצון ובאמונה להשפיע על גורל העם והמדינה. אין לחברה הישראלית את הלוקסוס לקבל אדישות וחוסר אכפתיות מסוכנים אלו כגזירה משמיים, ועל כל המפלגות לעשות מאמץ עילאי על מנת להחזיר את האמון הציבורי במערכת הפוליטית כפי שהיה מקובל בישראל במשך עשרות שנים.

לאפשר ל'ועדת בך' לבצע את עבודתה

ידיעות אחרונות, דצמבר 2003

אחרי כהונתם בתפקיד היועץ המשפטי לממשלה של שני פרופסורים למשפטים ושלושה שופטים מחוזיים, עולה עוד יותר חשיבותו של מינוי עורך דין מהשוק הפרטי למשרה זו. ברור היתרון של אדם המצוי בנבכי המערכת המשפטית על כל פניה, והוא בעל ניסיון רב בייצוג לקוחות, הופעה בבתי משפט וניסיון מקצועי מגוון בעריכת דין. מועמד שכזה יציג זווית ראייה רעננה, מנקודת מבטו של האזרח – צרכן המערכת, ולא מנקודת מבט ממסדית. רק מועמד חוץ ממסדי יוכל לשים קץ לתופעות השליליות להן היינו עדים בשנים האחרונות בצמרת התביעה, החל מאחדות דעים כמעט טוטליטרית ועד לפוליטיזציה מדאיגה. אולם בדרך למינוי מועמד חוץ מערכתי שכזה – אירעה תקלה משונה. עורך דין אלי זוהר, עורך דין בכיר שהתאמתו לתפקיד אינה שנויה במחלוקת, משך את מועמדותו לאחר שנשמעו טענות על הרקורד המקצועי המשובח שלו, כמי שייצג שרים ובכירים אחרים, כאילו יש בכך ליצור "ניגודי אינטרסים" רחמנא ליצלן. כלום לא יהיה מסוגל היועץ המשפטי, היושב בביבר זכוכית הגלוי לעין כל, לפסול עצמו מלדון בתיקים של מקורבים או לקוחות לשעבר?! בשל מסע תקשורתי פסול וצבוע, ויתר עורך דין זוהר על התפקיד. לראשונה נמצא כי רקורד מקצועי מפואר של אדם עומד לו לרועץ. לא חלף זמן רב, וגם עורכי הדין דן שיינמן ויהודה וינשטיין, עורכי דין פליליים בכירים שלא יכול להיות עורדין על התאמתם לתפקיד, מוותרים גם הם על התפקיד. ברקע מתנהל מסע יחצ"נות אגרסיבי של שר המשפטים לטובת מועמד אחד, והעיתונות מדווחת פה אחד, באופן המזכיר את רוסיה הסובייטית, כי הפור נפל והאיש נבחר. הכול – טרם החלה הוועדה הנכבדה בעבודתה. הוועדה בראשות השופט בך אמורה לבחון בעצמה מועמדים ולהציג לממשלה את רשימת המומלצים, ולא לשמש חותמת גומי "מכובדת" לשר המשפטים. לא ברור מדוע במדינת ישראל, כאשר מנסים לתקן, לשכלל או להעלות נושא מסוים על פסים ענייניים, על פי רוב התוצאה הסופית גרועה פי כמה מן המצב

המקורי. אחרי שישבה ועדה מכובדת בראשות נשיא בית המשפט העליון בדימוס הנשיא שמגר, וגובשה פרוצדורה מפורטת של דיון ציבורי שקוף וענייני לגבי דרך מינויו של היועץ המשפטי לממשלה, ואחרי שממשלת ישראל אימצה את מסקנות אותה ועדה והתחייבה לפעול על פיהן, ואף מונתה ועדה בהרכב נכבד ביותר, כיצד קורה שהדיון הציבורי לא מתקיים, הוועדה הופכת למעין חותמת גומי, והציבור מקבל תחושה שהמשחק "מכור"? ועדת שמגר קבעה קריטריון לפיו על המועמדים להיות מתאימים לכהונה בבית המשפט העליון, לא ככשירות פורמלית בלבד אלא ככשירות מהותית. אין ספק כי עורכי הדין הפרטיים ששמש הועלה בפני ועדת כך כשירים מהותית ולא רק פורמלית לכהונה בבית המשפט העליון, מהם נותר במרוץ רק הד"ר ליפא מאיר. אין ספק כי כשירות זו קיימת גם ללא ספק אצל השופטים דוד מ. חשין ועודד מודריק. האם כשירות זו תקפה גם לגבי מועמדים אחרים ששמש אוזכר, הבאים מהשירות הציבורי או ששירתו בו עד לאחרונה? דומה כי הציבור זכאי לתשובה על שאלה זו, וכי ראוי שוועדת כך תקיים דיון ציבורי בכך בהתאם לכתב ההאמנה שלה. את מסע הלחצים הברוטאלי של שר המשפטים, אשר מנצל ביעילות את ניסיונו הרב כעיתונאי ומנהל מסע תקשורתי מיומן לטובת המועמד המועדף עליו, על הוועדה לדחות מכל וכל, ולא לאפשר הפיכתה לחותמת גומי.

עוד טרם פורסמה החלטת היועץ המשפטי לממשלה בעניין פרשת
 האי היווני, וכבר התבשרנו כי העותרים הסדרתיים, מספר חברי
 כנסת הנוהגים לעתור לבג"צ השכם וערב, כבר מוכנים. הם כבר
 כתבו והכינו, הם כבר יודעים כי ההחלטה פגומה מן היסוד עוד טרם בכלל
 עיינו בה. אין הם סומכים על עותרים ציבוריים אחרים ידועים ומוכרים
 והם רוצים לרדוף אחרי הסנסציה ולקבל את זרקורי התקשורת בכל מחיר.
 לדבריהם אין מדובר חס וחלילה ברדיפת פרסומת לשמה, רחמנא ליצלן,
 מדובר במאבק על "שלטון החוק" במובנו הטהור. אין הם רואים צורך לשם
 כך אפילו לעיין בהחלטתו של היועץ המשפטי לממשלה ממנה עולה תמונה
 קשה של פוליטיזציה מוחלטת בצמרת הפרקליטות שהביאה לציד אדם
 ממושך, לסימונם של אנשים, השמצות, הדלפות וסילופים שהביאו לערעור
 מוסרות השלטון בישראל. לנוכח שטיפת המוח המתקשרת, כבר סברו רבים
 וטובים בציבור כי ראש הממשלה בחר להוריד התנחלויות על מנת להימלט
 מ"התיק", שלא היה ולא נברא. דומה כי פעם נוספת מתברר כי דווקא הריקבון
 הפוליטי הממאיר בצמרת הפרקליטות מסכן את הדמוקרטיה הישראלית יותר
 מכל חשדות שווא על שחיתות של אישי ציבור. בשום מקום עלי אדמות
 אין פוליטיקאים בכירים מנסים להפעיל את מערכת המשפט כנגד יריבים
 פוליטיים בכל מחיר ואין מדינה בעולם שיש בה אח ורע לתופעה בזויה
 ודוחה שכזו. אפילו בארצות הברית בה הקוטביות הדו-מפלגתית מעבירה
 לעתים אנשים על דעתם, נזהרים חברי הקונגרס והסנאטורים מלהתערב
 בתהליכים משפטיים ומלנהל את המאבקים הפוליטיים באמצעות חקירות
 פליליות. אין מדובר רק בהפרה מבישה של עקרון הפרדת הרשויות, שכן
 אין לחברי הכנסת מה לחפש בבית המשפט העליון, כמו שאין לשופטי בית
 המשפט העליון מה לחפש בכנסת, מדובר בתופעה חמורה פי כמה. אותם
 "עותרים מקצועיים" כבר תרמו תרומה מכרעת לחיים הציבוריים במדינת
 ישראל. האחד, כינה את אחד מחשובי מנהיגנו בשם "שיכור". השני, מצפה
 מן הסתם שעמיתיה של פרקליטת המדינה לשעבר, בבית המשפט העליון,

שניהלו מערכה כה נאה למען בחירתה, ייחלצו לעזרתה ויכו ביועץ המשפטי ובראש הממשלה כאחד. מדובר כאן על מסר שלילי וחמור המשדרים אותם צדקנים לציבור בישראל, לפיו, במדינתנו המשוסעת, המקוטבת והמפולגת, החצויה בוויכוחים אידיאולוגיים, אין מדובר בוויכוח פוליטי רגיל, אין מדובר ביריב פוליטי מדובר באויב פוליטי – הצד שכנגד הנו אויב וכנגד אויב נלחמים בכל האמצעים, הכל כשר, אויב צריך לאבד, להרוס ולהשמיד. רצוי כמובן לגרום לו להפסיד בבחירות דמוקרטיות, אבל אם זה לא הולך, נחסל אותו ציבורית באמצעות הליכים פליליים לסוגיהם. דומה כי אמירתו של מנחם בגין המנוח כי מתנגד פוליטי הנו לעולם יריב ולא אויב נשתכחה מהם. גישה פסולה זו יש בה כפי הנראה, כדי להסביר מדוע לוותה כהונתם של שלושת ראשי הממשלה האחרונים במדינת ישראל בשלל חקירות פליליות. האם באמת החיים הציבוריים במדינת ישראל מושחתים יותר מאשר במקומות אחרים? או שמדובר בטירוף מערכות פוליטי המלווה בהסתה ובדמגוגיה מסוכנת מצד מספר חברי כנסת שאינם יודעים גבולות. העמדת היריב הפוליטי בתור אויב טוטלי אשר יש להילחם בו בכל דרך הנה גישה בזויה ומסוכנת המצעידה את הדמוקרטיה הישראלית אלי פי פחת. כל אזרח בישראל, צריך לשמוח על כך שלא נמצא מקום להעמדת ראש ממשלתו (ולא חשוב מאיזו מפלגה) לדין ולא לשאוף כי ראש הממשלה יסולק מתפקידו באמצעות כתב אישום. מי שמערער על כך רשאי כמובן לפנות לבג"צ, אולם ישנם מספיק גורמים שיעשו זאת בלי מעורבות דוחה של חברי הכנסת רודפי פרסומת, נטולי גבולות ואכולי הרס עצמי. עליהם להשאיר לרשויות המוסמכות ולמערכת המשפטית למלא את תפקידם ולא לנסות להטותה לכיוון כזה או אחר בקריצת עין. מן הראוי היה לנוכח חומרת תופעה מדאיגה זו, כי המחוקק יגדיר מחדש בחוק את עקרון הפרדת הרשויות במדינת ישראל ויאסור על חברי הכנסת לעתור לבג"צ כעותרים ציבוריים אלא במקום שבו נפגע אינטרס אישי שלהם, ומנגד ימנע גם מהשופטים להופיע בכנסת, שכן לתופעה ההרסנית של חברי הכנסת העותרים אין אח ורע בשום מקום אחר בעולם.

בתשרנו כי ראש הממשלה לשעבר, מר אהוד ברק, ניצל את הופעתו בכנס השנתי של עורכי הדין באילת כדי להביע תמיכה בפרקליטה המורשעת ליאורה גלט-ברקוביץ'. מר ברק סבר כנראה, מן הסתם בטעות, כי מחווה שכזו מכוונת אל רחשי הלב של ציבור עורכי הדין – ולא היא. הפרקליטה גלט-ברקוביץ הורשעה, לאחר שניסתה להשפיע על תוצאות הבחירות במדינת ישראל באמצעות הדלפה לעיתונות על הליך חקירה פלילי כנגד ראש הממשלה אריאל שרון ומקורביו. מדובר במעשה חמור המהווה משום ניסיון התנקשות באחד היסודות הבסיסיים ביותר של הדמוקרטיה לפיהם רשויות התביעה פועלות באופן מקצועי גרידא, ללא משוא פנים ובהתעלם מכל מניע פוליטי. למרבה המזל, נסיונה של הפרקליטה לא הצליח והציבור סירב לקבוע את תוצאות הבחירות בהתאם להדלפה המגונה. ואולם בהחלט ניתן היה לדמיין גם תרחיש אחר שהיה משנה את תוצאות ההצבעה בטווח המיידי ופוגע פגיעה אנושה באמון הציבור בשיטה הדמוקרטית בטווח הארוך. בניסיונו סר הטעם לחבק את הפרקליטה העבריינית, שכח מן הסתם מר ברק כי בעשור האחרון היינו עדים לתהליכי פוליטיזציה מדאיגים מצד מנגנון התביעה והחקירה. כתבי אישום הוגשו כנגד שורה של אישים בימין הפוליטי או במה שנתפס כימין הפוליטי ללא כל הצדקה וצורך, והסתיימו בזיכויים מרעישים. די להזכיר את הפרשיות של השר יעקב נאמן, השר רפאל איתן ז"ל, יושב הראש לשעבר של לשכת עורכי הדין, עורך הדין חטר-ישי ואחרים. ראש הממשלה לשעבר, בנימין נתניהו, עבר חקירה מתוקשרת ומשפילה בסמיכות להפסדו בבחירות בשנת 1999, שלא העלתה דבר, למעט חששות לפוליטיזציה במערכות החקירה והתביעה. כך גם יושב ראש הכנסת ראובן ריבלין – שחקירה חסרת שחר מנעה את מינויו לשר המשפטים. גם מי שתמך בעבר במר ברק עומד משתומם לנוכח הניסיון הדמגוגי להצטייר כלוחם ב"שחיתות" באמצעות "הצדעה", רחמנא ליצלן, למי שניסתה להפיל ראש ממשלה מכהן תוך הפרה בוטה של חובתה המקצועית ותוך הטלת דופי, אגב כך, בציבור שלם של פרקליטים העושים מלאכתם נאמנה. אשר על כן,

טוב עשה היועץ המשפטי לממשלה לשעבר, כיום שופט בית המשפט העליון, אליקים רובינשטיין, בפעולתו למיצוי הדין עם 'הפרקליטה המדליפה', וטוב עושה היועץ המשפטי הנוכחי לממשלה, מני מזוז, שפועל בנחישות להרחיק את המערכות הרגישות של החקירה והתביעה מכל מעורבות פוליטית. מוטב היה אם אהוד ברק היה שומר את ההצדעה לגיבורים אמיתיים, ולא מנסה להתחנף בצורה מבישה בפני גיבורי תקשורת מדומים.